

לא נכיר! לא נחזיר! לא נסכים! לא נסבול! לא ניתן! לא ייתכן! לא רוצים! לא רוצה!



## היסטוריה

### מה היה קורה אילו

במיסגרת מדורנו האפיקורסי „מה היה קורה אילו?“ אנו מגישים לכם הפעם את השאלה רעתי-הלב הבאה:

מה היה קורה אילו במקום לתפוש מאה ילדים פרענקים במעלות, היו המחבלים תופשים כבני-ערובה מאה כדים עתיקים בחצר ביתו של שר ביטחון אחד?

בות זאת פרצו מאורעות דמים בין הכנופיות ורצח גנגסטרים הדדי הפך ללחם חוקה של הארץ. שיטות הרצח היו רבות ומגוונות — החל בהרעלות, דרך ירי מתוך מכונית נוסעת וכלה במלחמת כנור פיות של ממש ברחוב המרכזי של שיקאגו. ולתוך מצב נורא זה של מלחמות כנופיות נקלעו היהודים ששבו לארץ צם ולמולדתם. היהודים, שהיו אנשים טובים כמו שלמדנו, לא הסכימו להשתלב בעיסקי הכנופיות ובסיכסוכיהם ולכן עוררו עליהם את זעמם של ראשי הכנופיות וקרה מה שקרה. אבל סוף הצדק לנצח. הטובים ניצחו ותקופת הגנגסטרים הנוראה של שנות השלושים לא תשוב עוד.

רקע זה התארגנו כמה מהמהגרים הערבים, רובם ילידי סיציליה, במטרה לספק את המשקאות החריפים החביבים שהיו אסורים על האוכלוסיה. תוך כמה שנים הלך העסק ושיגשג ותושבי הארץ כולה התפרנסו מהבית רחת משקאות. הם התארגנו בכנופיות, חילקו ביניהם את איזורי ההשפעה וחיו בכבוד. אולם ראשי הכנופיות לא הסתפקו בטוב שנפל בחלקם ורצו עוד. כל כנופיה רצתה להשתלט על איזורים רבים יותר ובו בזמן הרחיבו הכנור פיות את עיסוקיהן — כנופיות אחרות התמחו במיסחר בסמים משכרים, אחרות עסקו בסחר עבדים מן הדרום וכנופיות אחרות ניסו לכבוש את עיסוקי ההימורים שפשטו בארץ. בעקב

ההיסטוריה זה דבר חשוב. כי היסטוריה היא ניסיון העבר, ממנו אפשר ללמוד את ניסיון העתיד, שיהיה גם הוא פעם ניסיון העבר. לכן, הגיע הזמן לשפוך את האור הנכון על שהתרחש בארץ-ישראל שלנו לפני שקמה מדינת היהודים. כמו שלמדנו, התחלקה א"י לשני סוגי אנשים — אנשים טובים, שהיו כמור בן כולם יהודים, וכנופיות, שהורכבו במקרה מערבים. היהודים הטובים רצו מדינה שקטה משלהם ואילו הערבים רצו רק לרצוח. אבל זה, רבותי, לא מדויק. הסתירו מאיתנו את האמת. ראשית הכנופיות הערביות נעוצה אישם ב„תקופת היובש“. ארץ-ישׁ ראל היתה כולה שממה ומידבר ועל

## מעשה בתלמיד-חכם ובעז

— „ראיתי שאינני יכולה יותר בלעדך,“ הסבירה העז, „התרגלתי לבית ואני לא מסוגלת לחזור עכשיו לדיר ולרבוץ בו כמו סתם עז.“

— „אבל צפוף כאן גם בלעדיך,“ ייבב התלמיד-החכם.

— „אם-כך, נעשה פשרה,“ אמרה העז, „במקום גוייר כהלכה תוכל לכתוב גוייר כנהוג בעם יש-ראל מדור-דור. וכדאי גם שתזכור את השותפות ההיסטורית שהיתה בינינו.“

זכר התלמיד-החכם את השותפות ההיסטורית בין העז ותנו-עת-העבודה, אסף את העז אל ביתו ולקחה לו לאישה. וכך חיים הם באושר ועושר בין גללים ומז-רונים מכורסמים, ואם לא מתו, הרי הם חיים עד עצם היום הזה.

את העז לביתי, חיי אינם חיים. מסתובבת לה העז בבית הדל, מפריעה את הילדים מתלמודם, לועסת את המזרונים ומטילה גלליה אל בין התבשילים. קיצורו של דבר, באו מים עד נפש. — „אם-כך,“ אומר הרב, „תוציא את העז החוצה!“ שמה התלמיד-החכם על עזת הרב, הלך לביתו, תפס לעז והוציאה החוצה — והנה רווחה בבית. נהרו פניו של התלמיד-החכם, הלך לרבו והודה לו על חכמתו ועצתו הנדיבה.

\*\*\*

כאן צריך היה המעשה להסתיים בהפי-אנד, אלא שלמחרת נכנסה העז לביתו של התלמיד-החכם ועימה כל מטלטליה. — „מה זה?“ שאל התלמיד-החכם.

בעיירה קטנה גר לו תלמיד חכם שהיה עני ואביון ומטופל בילדים הרבה. והגיעו צרותיו וסבלותיו עד שלא יכול לעמוד בהם והלך לרבו ליטול ממנו עצה. — „יש לך עז?“ שואל הרב. — „יש,“ משיב התלמיד-החכם.

— „אם-כן,“ שח הרב, „קח את העז והכניסנה אל ביתך!“ השתומם התלמיד-החכם על עצת-רבו, אך לא אמר דבר. הלך לביתו והכניס את העז.

\*\*\*

לימים הופיע שוב התלמיד-החכם אצל הרב, ופניו רעים. — „נו?“ שואל הרב, „האם הוקלה המצוקה?“ — „נהפוך הוא,“ מסביר התלמיד-החכם, „מיום שהכנסתי



רקס הריסון  
אבי תוכנית הריסון הכלכלי